

Szente B. Levente
HÁROM MAJOMHOZ

gyönyörű volt abban a délutáni napsütésben
ahogy a szellő játszott hajtincseivel
így hajával sokat babrált
cipőjének orra hegyét is nézte
és akadozva szinte suttogva beszélt valami pillangórajról
szerinte ezek épp a gyomrában vannak
és ez igenis biológia nem pusztá kémia
aztán ha nem hiszem csak tegyem kezem a mellkasára
a Horn-foki hullámok tehetnek csak ilyet gondoltam
régii kalandregényekben olvastam már erről
az embernek jobb vigyázni
minden eshetőségre felkészülni
mert valami közeleg ez egyszer biztos voltam benne
magam sem tudtam miféle erők úznek tán gúnyt belőlem
mitől gyorsul légzésem
egész vérkeringésem a fülemben harsogott
testem forró lett mint a pompeji láva a Vezúv kitörésekor
pontosan akkor amikor kezem megfogta
a többi álomszerű volt
testetlen lebegtem – és azon kérdésére
merre találja a Három majomhoz címzett kocsmát
már csak bódultan kába vigyorral szájam szegletében intettem
hisz véletlenül fedeztem fel majd mutattam meg éppen előtte állunk
köszönetképpen csókja leheletfinoman foszlott szét arcom előtt
a kocsmá cégérén odafönt alig fejnyi magasan három majom vigyorgott
a harmadik majom fölöttébb ismerősnek tűnt
így közelebb kellett lépjek hogy a cégtáblába illesztett tükörben
két bohókás majom között aztán megláthassam magam